

De Ster

Uw leven zij een bloemenbloei...

Juni 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 6

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD: Blz.

„Wat kan ik doen...?“ door Pres. David O. McKay	163
Gevleugelde woorden .... „166-169-180-186-190	
„Raadgevingen betreffende het Gebed“, door Earl J. Glade	167
Earl J. Glade	169
David O. McKay, profeet van de Heiligen der laatste dagen	170
Onze Zonnehoek, verzorgd door Ann C. Okker	175
Het kleine kuikentje wil drinken, door Naomi W. Randall	175
Een goede kameraad, door Dorothy Marshall	177
Goede manieren maken goede vrienden, door Gladys V. Bauer	178
De Kerk in Europa	179
De Kerk en de Wereld	180
Twee Zusters der Vrouwelijke Hulporganisaties van de Kerk bezoeken de Nederlandse Zending	181
De Genealogische Vereniging, door H. W. Sont	183
Operazangers treedt op voor een talrijk gehoor te Rotterdam	185
Moed, door Ellen Redd Bryner	187
Gebeurtenissen in de Zending	188
Boekennieuws	190
Aankomst en Vertrek	191
Moroni's Standbeeld, door Frank I. Kooyman	192

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

„WAT KAN IK DOEN . . . ?”

door President David O. McKay

„Alzo dan, mijn geliefden....., werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven:

want het is God die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.

Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken, opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als lichten in de wereld.”

(Filippenzen 2 : 12-15)

HOEWEL de vermaning van Paulus aan de Filippenzen meer dan negentien eeuwen geleden gegeven werd, is deze vandaag nog op ons van toepassing.

Soms, als we bedenken, hoe weinig we eigenlijk kunnen doen, voelen we ons bijna wanhopig om nog te proberen iets te doen. Maar toch zijn er enkele eenvoudige en fundamentele dingen, die iedereen kan doen.

Eén hiervan is voor ieder mens het uitwerken van zijn eigen „zaligheid”.

De Kerk aanvaardt niet de leerstelling, dat een gemompeld geloof in Jezus Christus alles is, dat noodzakelijk is. Een mens kan wel zeggen, dat hij gelooft, maar als hij niets doet om dat geloof of vertrouwen tot een stuwende

kracht te maken, welke ten doel heeft iets te bereiken en de ziel te doen groeien, dan zal zijn verzekering hem weinig baten.

Ik ben me heus wel bewust van de tekst, welke verklaart:

„Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave.”

(Ef. 2 : 8)

Dit is absoluut waar, want toen de mens de sterfelijke staat op zich nam was hij niet bij machte zich van de dood te „redden” — en door Jezus Christus zijn we allen zeker van een opstanding. Maar de Heer gaf de mens ook het Evangelie, het eeuwige plan, waardoor hij zich boven de vleselijke en zelfzuchtige dingen van het leven kon verheffen en voort

kon gaan op de weg naar de geestelijke volmaaktheid.

Zijn eigen „zaligheid” uitwerken betekent niet maar wat rond te hangen en te dromen van en te hunkeren naar de overvloedige zegeningen, die God op wonderbaarlijke wijze in onze schoot zal werpen. Het betekent iedere dag, ieder uur en zo nodig ieder ogenblik de voor de hand liggende taak of plicht onmiddellijk te verrichten, en dit blijmoedig te blijven doen als de jaren komen en gaan, de vruchten van dergelijke arbeid voor zichzelf of anderen achterlatende, om te worden uitgemeten, zoals een rechtvaardig en weldoend Vader kan beslissen.

Ik geloof in individualisme tegenover door verwantschap en voorbeeld verkregen eigenschappen. Door dit te zeggen erken ik het feit, dat de plichten van een mens tegenover zichzelf en die tegenover zijn medemensen onafscheidelijk met elkander zijn verbonden. Jezus leerde, dat als een mens trouw is aan zijn eigen grootste interessen, hij niet kan nalaten zijn verplichtingen tegenover zijn naasten in te lossen. Omgekeerd leerde Hij, dat als een mens de belangen van zijn medemensen dient, hij niet anders kan dan zijn eigen belangen dienen. En zoals een mens denkt, zo handelt hij.

Het is beslist noodzakelijk de leerstelling van persoonlijk initiatief en persoonlijk streven met meer nadruk te onderwijzen en op een ernstige wijze in practijk te brengen. Er zijn al te veel

mensen, die eisen, dat de wereld hun een bestaan verschaft en die lusteloos blijven zitten in de verwachting, dat de wereld hun haar heerlijkheden in hun luie schoot zal werpen. Te laat zullen ze leren, dat de aarde alleen de gewillige werkers rijkelijk beloont. Emerson citeert iemand, die zegt, dat „de wereld op het randje van een faillissement leeft; dat de wereld de wereld meer verschuldigd is, dan de wereld kan betalen, en dat ze maar naar het Hooggerechtshof moet gaan om te worden verkocht.” Een dergelijke reputatie van onvermogen tot betaling omvat de hele wereldbevolking en hij die zich niet inspant en met alle krachten werkt, draagt bij tot het aangevoerde faillissement.

Deze vermaning is niet alleen van toepassing op personen, maar ook op het afzonderlijke quorum, op de afzonderlijke gemeente, het afzonderlijke district. Kijk om u heen en u zult bemerken, dat er genoeg werk te doen is.

Te veel van ons missen de kansen, die voor het grijpen liggen. We rechtvaardigen ledigheid door de krachteloze gedachte te koesteren, dat succes niet verkregen kan worden zonder invloed, geld, een maatschappelijke of politieke „kruiwagen”. Maar Edward Rowland geeft een uitstekend voorbeeld van het feit, dat soms hetgeen de éne mens als waardeloos wegwerpt, voor iemand anders het best beschikbare middel tot een overwinning betekent.

pulaire beweging of door reorganisatie, maar door vervolmaking van het individu. Hij erkende de noodlottige bedriegelijkheid in de droom van hen, die een volmaakte staat wilden vormen met onvolmaakte mensen. De ideale maatschappij, welke Hij als het Koninkrijk van God omschreef, is een gemenebest, waarin alle mensen zijn verenigd en worden geregeerd door een gebiedende liefde zowel voor God als voor hun naasten.”

Vrijheid in het algemeen, vrijheid van spreken in het bijzonder, zelfbestuur, werk, ijver, initiatief, persoonlijk streven, vertrouwen in God en vooral vertrouwen in de doelmatigheid van het Evangelie van Jezus Christus, hebben voortdurend een bekogeling onder de ogen te zien vanuit de gelederen der dwaling en maar al te veel mensen roepen: „Wat kunnen we doen?”

Dit kunnen we doen:

Ten eerste:

Door met eigen inspanning alles te doen wat er om ons heen gedaan moet worden — thuis, in de buurt, in het quorum, in de wijk, in onze eigen gemeente.

Ten tweede:

Door het verkondigen, en wat zelfs veel doeltreffender is, door het leven van de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus:

„Alzo dan, mijn geliefden ..... werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; want het is God, die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.

Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken, opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als lichten in de wereld.”

* — * — * — * — *

Trots komt voort uit gebrek aan nadenken en aan zelfkennis...

Er bestaat een zeker teken van zelfkennis: aan zichzelf meer gebreken opmerken dan aan anderen...

Hij wordt elke dag wijzer, wiens zoeken er op gericht is zichzelf te kennen...

En... in zelfkennis raakt niemand uitgeleerd.

RAADGEVINGEN BETREFFENDE HET GEBED

door Earl J. Glade

Onlangs werd door het Eerste Presidentschap van onze Kerk duidelijk gemaakt, dat met uitzondering van de drie geschreven gebeden, nl. de zegeningen welke gebruikt worden aan de Avondmaalstafel en de bewoordingen gebruikt bij de doopdienst, er geen speciaal gemachtigde zinsconstructie in onze gebeden wordt gebezigd, niet in het openbaar, noch tijdens een persoonlijk gebed.

Dit is een onderscheidend kenmerk in de bededienst van onze geliefde Kerk. Bijna bij het uiten van de eerste twee of drie woorden kan men al zeggen, of degene, die bidt, een Heilige der Laatste Dagen is.

En dit is natuurlijk een echt christelijk kenteken. Kan iemand zich de Zaligmaker voorstellen, terwijl Hij een lang vormelijk gebed uit vol nutteloze herhalingen? Wat zou eenvoudiger

kunnen zijn dan de korte maar mooie bewoordingen van Het Onze Vader. Dit is nog nooit verbeterd kunnen worden.

Op een zekere gelegenheid hoorde een moeder haar jonge zoon van tegen de twintig een persoonlijk gebed uiten.

Op haar lieve, hoffelijke manier zei ze: „Ik ben er zeker van, lieve, dat onze Hemelse Vader je vandaag heeft verhoord. Je gebed was zó openhartig en zó nederig. Toch weet ik, dat je je moeder dankbaar zult zijn voor het geven van een bescheiden raad in de ernstige en mooie wijze, waarop je je tot de Heer wendt.

„Denk er altijd aan, mijn jongen, dat, wanneer je bidt, je onze Hemelse Vader niet behoeft te vertellen, hoe Hij het heelal moet regeren. Dat weet Hij al. Daarom moet je bede grotendeels een vermelding van dankbaarheid

zijn voor ontvangen zegeningen, eerder dan raadgevingen aan de Heer hoe Hij moet handelen.

„Verder,” zei de moeder, „het belangrijkste waar je aan moet denken, is, dat je Hem op **eenvoudige** en eerbiedige wijze verslag uitbrengt.”

Dit is inderdaad een waardevolle raad voor een jongeman. Gebeden behoren niet lang te zijn en moeten niet in herhaling vervallen.

De Zaligmaker heeft het Zelf beter gezegd dan één van ons zou kunnen doen. In Mattheus 6 : 7 staat, dat Hij gezegd heeft: „En als gij bidt, zo gebruikt geen omhaal van woorden, gelijk de heidenen; want zij menen, dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden.”

Toen gaf Hij het mooie voorbeeld van zes en zestig woorden, hetwelk de christenwereld uit het hoofd kent; in feite zijn dit bij benadering de meest bekende zes en zestig woorden van het hele christendom.

Er zijn vier delen te onderscheiden bij de opbouw van een gebed, gebeden door Heiligen der Laatste Dagen. Hier volgen ze:

1) De Begroeting.

Deze moet heel eenvoudig zijn, zonder speciale verfraaiing. Een algemeen aanvaarde vorm is:

„Onze Vader, Die in de Hemel zijt.”

2) De vermelding van Dankbaarheid.

In een openbaar gebed moet dit noodzakelijkerwijze iets algemeen wezen, zoals: „We danken

U voor de zegeningen van dit uur, voor het lidmaatschap in deze geliefde Kerk, enz.”

3) De smeking.

„We vragen U ons te sterken in ons dagelijkse leven, opdat wij op eerlijke wijze Uw Goedheid mogen verdienen,” enz.

4) De sluiting.

„Dit doen wij nederig in de naam van Jezus Christus, Amen.”

De voorafgaande omschrijvingen zijn slechts voorbeelden van de respectievelijke indeling van het gebed. Er kunnen vele andere aannemelijke vormen zijn, welke, daar ben ik van overtuigd, de gewenste geest belichamen.

Ik geloof, dat ik de juiste volgorde heb voorgesteld, waarin het gebed moet worden opgezegd.

De naam of de vermelding van onze Hemelse Vader mag niet veelvuldig voorkomen. Men heeft de raad gegeven, dat twee keer tijdens een gebed meer dan voldoende is.

Ik persoonlijk houd er van erg bescheiden te zijn in het gebruik van de eigenlijke naam van onze Hemelse Vader, welke **God** is, en die van de Zaligmaker, welke **Jezus Christus** is. Door deze heilige woorden te vaak te herhalen, maakt men ze te algemeen. Ik voor mezelf gebruik liever de synoniemen.

In het gebed wordt de eerbiedige vorm van het persoonlijk voor-naamwoord gebruikt, dus **Gij**. [In Nederland maakt dit niet zo veel verschil uit met de gebrui-

kelijke beleefdheidsvorm **U**, zodat ook **U** en **Uw** tijdens het gebed geen inbreuk zullen maken op de eerbiedige geest, welke ervan moeten uitgaan.] In het Engels wordt echter nooit de gewone vorm „you” gebruikt, maar de eerbiedige vorm „Thou” en de daarbij behorende vervoe-gingen „Thy, Thine en Thee.” (Vergelijk in verband hiermede de eerbiedige stijl in onze eigen oude Hollandse Statenbijbels.) Gebeden behoren kort en ter zake te zijn. Het Onze Vader omvat zes en zestig woorden. Dit is een prachtig voorbeeld. Mogelijk zouden we onze gebeden tot honderd woorden of zo kunnen bekorten en door oprechtheid en

nederigheid van geest goedmaken wat zij aan uitgebreide bewoor-dingen mochten tekortschieten. Het voorafgaande is natuurlijk van toepassing op de eenvoudige gebeden, die we in de Kerkdienst uiten en wanneer we voor de vergadering bidden. Het slaat niet op de toewijdings- of patri-archale gebeden of die welke bij speciale gelegenheden worden gebruikt.

Er is veel te zeggen over beknoptheid. De mooiste delen van de Bijbel geven hier een prachtig voorbeeld, of dit nu de 23ste Psalm, De Zaligsprekingen, het verhaal van de schepping, Het Onze Vader of andere beroemde aanhalingen zijn.

* * * * *

Een woord over de schrijver :

OUDERLING EARL J. GLADE

is Burgemeester van Salt Lake City, Utah. Dit is zijn derde ambtsperiode en bij de laatste verkiezing werd hij zonder tegenstemmen herkozen. Hij is welbekend in maatschappelijke kringen en is de gewezen voorzitter van de Kamer van Koophandel te Salt Lake evenals van de Rotary Club. Ook is hij bestuurslid van de Regenten van de Universiteit van Utah. Maar zijn voornaamste werk is de stichting

en bouw geweest van het Radio-station K.S.L., het officiële Radiostation van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Van daaruit worden de beroemde „Church of the Air” programma's uitgezonden, welke nu een vaststaand programmapunt uitmaken van de Amerikaanse Radio, en welke Earl J. Glade 26 jaar geleden instelde.

*Beknoptheid is geen armoede,
maar samengeperste kracht.*

DAVID O. MCKAY

Profeet van de Heiligen der Laatste Dagen

*

Dit artikel, vertaald uit het Engels, werd ontleend aan het maantijdschrift „Coronet” en verscheen in het April-nummer 1954 onder de titel „McKay of the Mormons” door L. Glen Snarr. Voornoemd literair tijdschrift is geen publicatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

*Hij is een uitmuntend Kerkleider,
een bekwaam zakenbestuurder en
de afgod van zijn kleinkinderen.*

IN Berlijn stonden twee Duitse kinderen in een lange rij te wachten om de hand te drukken van een mooie zilverharige Amerikaan. Een vrouw merkte hen tussen de volwassenen op en zei hun dat het nog zeer lang kon duren vooraleer het hun beurt was.

„Maar wij bekommeren ons daar niet over”, antwoordde het oudere kind. „Het is voor moeder belangrijk dat wij zijn hand drukken.”

„En waarom is dit belangrijk?” vroeg de vrouw. „Omdat moeder ziek is en hier niet kon zijn. Daarom zond ze ons. Wij moeten ons terug haasten en haar alles vertellen. Zij zegt dat als wij gelegenheid krijgen om hem te zien,

het haar zal helpen beter worden.”

De moeder, die woont in de Russische zone, was een lid van de Mormoonse Kerk; en de Amerikaanse bezoeker was David O. McKay, President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en om die reden van alle Mormonen. Aangezien zij niet tot hem kon komen, had zij haar kinderen gestuurd om hem te groeten en zijn hand te drukken.

Toen McKay hoorde over de kinderen, stapte hij uit de receptielijn en sprak met hen. Dan drukte hij plechtig de hand van elk der kinderen en gaf hun een zakdoekje uit zijn zak.

Teruggekeerd in Salt Lake City, schreef hij de kerkleden om de familie op te zoeken. „Wij hebben onze moeilijkheden,” vertelde de vrouw hun. „Maar we zijn gelukkig, en onze meest geliefkoosde bezitting is een zakdoekje gegeven aan mijn zoon en dochter door President McKay.”

Dit typeert de gehechtheid die hij afdwingt van de 1.500.000 leden van de Mormoonse Kerk, voor wie hij niet alleen een grote en populaire leider is, maar ook „Profeet, Ziener en Openbaarder”. McKay ziet er uit als een godsdienstige leider met zijn kruin van golvende witte haren, klassieke gelaatstreken en lichtbruine ogen, zijn brede schouders en stoere zes-voet-hoge gestalte.

Op tachtigjarige leeftijd, wanneer de meeste mannen hun pantoffels en het haardvuur zoeken, is hij nog flink en krachtig.

Voor de wereld is David O. McKay een waardig geestelijk leider, maar achter de schermen, in het werkelijke leven, is hij een persoonlijkheid, die houdt van een lach, een man van actie en ook een van de natie's leidende figuren in het zakenleven.

Want toen hij de negende President werd van de Mormoonse Kerk in 1951, werd hij ook hoofd van de zakenmacht gesticht door Brigham Young.

Spoedig nadat hij de pioniers geleid had naar Utah in 1847, richtte Young spoorwegen op, banken, hotels, een dagblad, winkels en talrijke andere zaken.

Vele van deze worden nog beheerd door de Kerk, samen met moderne toevoegingen zoals radio- en televisiestations. McKay bestuurt deze vaardig alsook een multi-miljoen-dollar Welvaartplan van de Kerk, een universiteit, een half dozijn hospitalen en een uitgestrekt opvoedingsprogramma.

Van de tijd dat hij opstaat om 6 uur 's morgens — een gewoonte behouden uit zijn vroeger leven als boerenjongen — is de dag voor McKay vol van verscheidene werkzaamheden.

Hij houdt een geestelijke toespraak en het volgend uur verdedigt hij de Gulden Regel als een gezonde zakengewoonte. Hij waarschuwt zijn medemensen voor het kwaad van communisme of zegt hun hun huizen te verfraaien. Nu en dan springt hij uit de band tegen een slechte regering.

Eens vroeg hij: „Is het mogelijk dat deze stad aangezien wordt door gangsters als een „onverstoorde” stad?

Bezorgde stadsambtenaren vernietigden haastig alles wat ook maar geleet op dobbelarij of kansspelen; zo werd er handelend opgetreden met één paragraaf uit een toespraak van twee duizend woorden, gegeven tijdens een Mormoonse Conferentie, een bewijs van zijn buitengewoon grote macht.

Een directeur, die onlangs op bezoek was, vroeg aan Gus P. Backman, secretaris van de Kamer van Koophandel te Salt Lake City: „Hoeveel verdient die man

McKay wel? Hij bestuurt een uitgestrekte kerk en verscheidene grote maatschappijen, hij moet zekerlijk grote verdiensten hebben.”

„McKay ontvangt geen salaris,” antwoordde Backman. — De bezoeker float. „O zo, hij krijgt een percentage van de winsten?”

„Neen,” zei Backman rustig. „Hij ontvangt noch salaris noch percentage, alleen een middelmatige levensvergoeding.”

Deze vergoeding, die alleen werkelijke uitgaven dekt, is waarschijnlijk aanmerkelijk lager dan \$ 9.000 per jaar.

McKay ontvangt in het besturen van de vele werkzaamheden der Kerk deskundige hulp van een aantal uitmuntende raadgevers. Stephen L. Richards, een scherpzinnig directeur, en J. Reuben Clark, jr, voormalig ambassadeur der V.S. te Mexico, zijn zijn raadgevers in het Eerste Presidentschap. De Raad der Twaalf Apostelen bevat zulke voorname mannen als Ezra Taft Benson, Minister van Landbouw.

Personen, die met McKay voor het eerst in contact komen zijn gewoonlijk verbaasd over drie dingen: zijn tweevoudige rol als kerkleider-zakenman, zijn wilskracht en geestdrift op tachtigjarige leeftijd, en het duidelijk genot dat het leven hem geeft.

„Het is niet nodig een lang en vroom gezicht te trekken om godsdienstig te zijn,” verklaart hij. „We moeten niet droefgeestig zijn, wanneer we God aanbidden; we moeten gelukkig zijn. Soms

ben ik overstelpt door de vreugde die overal gevonden wordt.”

Dat gelukkig leven begon op een boerderij in het kleine bergdorpje Huntsville, Utah, op 8 September 1873. Als een jongen leerde McKay om „hard te werken, hard te bidden en van het leven te genieten.”

Toen hij acht jaar oud was bezochten de ouderlingen van de Mormoonse Kerk zijn vader. „Broeder McKay, de Heer heeft U nodig om het Evangelie in Europa te prediken,” zegden zij. „Natuurlijk,” zei hij en riep dan zijn familie samen. „David, U bent nu de man van de familie. U zult hard moeten werken en uw moeder helpen.”

Iedere morgen vóór schooltijd voederde en drenkte David het vee en melkte de koeien. Na schooltijd deed hij andere karweitjes; hij kon evengoed een span paarden mennen of werken op het veld als mannen, die tweemaal zijn leeftijd waren.

De jonge David bezocht de kleine school te Huntsville en „Weber State” Academie te Ogden en keerde dan terug naar Huntsville om te onderwijzen.

Na een jaar besloot hij dat het onderwijs zijn levenstaak moest worden en hij vertrok naar de Universiteit van Utah om zichzelf voor te bereiden. Daar speelde hij in het elftal van de voetbalploeg der universiteit, was klaspresident en genoot de hoge eer de afscheidsrede van zijn klas uit te spreken.

Nauwelijks was McKay gepromoveerd in 1897, of hij werd ge-

roepen door de Kerk om als zending te dienen — een traditionele taak voor de meeste jonge Mormonen. Zoals zijn vader vóór hem werd David naar Groot-Brittannië en de Schotse dorpen gestuurd, waar zijn grootvader had gewoond.

Een gebeurtenis deed zich voor op zijn tweejarige zending die invloed zou hebben op zijn gehele leven. Gedurende een vergadering van Mormoonse leiders en zendingen te Glasgow, James Mc Murrin, een hooggeplaatste kerkleider, wees naar McKay en zei: „Indien u uw geloof zult bewaren, zult u nog in de leidende raad van de Kerk zitten!”

President McKay zegt over dit voorval: „Met het onmiddellijke besluit om het geloof te behouden, was er een verlangen geboren om mijn medemensen te dienen. En met dit kwam een besef, op zijn minst een glimp, van hetgeen ik de man verschuldigd was, die het eerst de boodschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bracht aan mijn grootvader en grootmoeder, jaren geleden in het noorden van Schotland.”

Wanneer hij terugkeerde naar Utah als leraar aan de Weber Academie bracht McKay het meeste van zijn vrije tijd door met te werken voor de Kerk en de gemeenschap. Hij huwde in 1901 de bekoorlijke Emma Ray Riggs, die hij ontmoet had terwijl hij nog studeerde aan de universiteit, en spoedig daarna werd hij

tot directeur benoemd van de Academie.

In 1906 ging McKay naar de Aprilconferentie der Kerk (conferenties worden tweemaal 's jaars gehouden), benieuwd, zoals duizenden andere Mormonen, om te weten wie geroepen zou worden om de drie opstaande plaatsen in de Raad der Twaalf Apostelen in te nemen, de besturende macht van de Kerk. Opgeroepen tijdens een familiediner voor een vertrouwelijke samenkomst met de kerkambtenaren, werd hem gezegd: „De Heer verlangt dat U een Apostel wordt.” McKay was verwonderd. „Maar ik ben noch waardig noch bekwaam,” protesteerde hij.

„Niet waardig?” riep de Ouderling uit. „Wat hebt u dan gedaan?”

McKay verduidelijkte zichzelf spoedig. „Ik heb niets gedaan, waarover ik beschaamd ben. Maar toch ben ik niet bekwaam.” „Twijfelt U aan 's Heren vermogen om U bekwaam te maken?” De jeugdige leraar wist geen antwoord; en later op diezelfde dag werd hij ondersteund door een vergadering van 8.000 Mormonen als een lid van de Raad der Twaalf. Toen twee en dertig jaar oud, was McKay een van de jongste mannen gekozen in hendaagse tijden om een Apostel te worden. En om reden van zijn jeugd en liefde voor hard werk, was hij betrokken in de meest moeilijke opdrachten van de Kerk.

Met paard en wagen reisde hij

door het westen om te presideren tijdens districtsbijeenkomsten. In opdracht van de Kerk maakte hij in 1921 een wereldreis om haar zendingsgebieden te bezoeken. Hij leidde het uitgebreide opvoedingsprogramma van de Kerk, dan haar Zondagsscholen. Daarna zond de Kerk hem naar Londen als President van alle Europese zendingsvelden.

Heber J. Grant koos hem in 1934 als een van zijn twee raadgevers in het Eerste Presidentschap. George Albert Smith, die Grant opvolgde als President, verkoos ook McKay als raadgever.

Wanneer Smith overleed in 1951 leidde McKay de begrafenisdienst voor hem op 7 April. Op 9 April, 45 jaar sinds de dag dat hij ondersteund werd als een Apostel, nam David Oman McKay de plaats van Smith in als President van de Mormoonse Kerk.

Als President is McKay een onvermoeid werker. Hij reist van het ene einde van de V.S. naar het andere en vergadert met leden van de Kerk. Gedurende een vijftigdaags bezoek aan Europa in 1952 gaf hij vijf en veertig toespraken. Verleden jaar legde hij de hoeksteen van de Mormoonse

Tempel, die de grootste ter wereld zal worden en dit jaar maakte hij een reis naar Engeland, Afrika en Zuid Amerika.

De Mormoonse leider zoekt ontspanning na zijn zware dagtaak, door zijn vrouw naar de bioscoop, een goed drama of misschien een basketball-spel mee te nemen. Zijn geliefkoosde afleiding echter is om terug te keren naar de oude familie-boerderij te Huntsville.

Hier stalt hij zijn rijpaarden, en wanneer hij ook kan, sluipt hij weg van zijn ontelbare plichten om ze af te richten. Hij is een van de beste paardrijders in het westen en zijn paarden galopperen over de lengte van de weide naar hem toe, als hij hun namen roept. De oude boerderij is ook het tafereel van heuglijke verenigingen voor de McKay stam. Op deze gelegenheden maakt McKay pret met zijn kleinkinderen en vergast hen op verhalen.

De tachtigjarige oude man, die ontspanning neemt bij zijn kleinkinderen of zijn paarden africht, is de McKay die maar weinigen kennen. Voor de meesten der wereld is hij een uitstekende kerkleider of een bekwame bestuurder, doch voor de kinderen die verlangen naar de familiebijeenkomsten op een oude boerderij, is hij alleen maar een lieve „grootpapa“, die niet heeft vergeten hoe van het leven te genieten.

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
 Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

Het kleine kuikentje wil drinken

door Naomi W. Randall.

HET was een warme voorjaarsdag. Het kleine kuikentje scharrelde op het erf bij de schuur. Het was op zoek naar een slokje water, want het had dorst. Het zag een pan met water staan, maar het wist niet hoe het moest drinken. Wat moest het dan doen?

Klein Kuikentje struikelde over een middelmatige steen, toen het naar Poesjenelleke rende.

„Kun je me misschien alstjeblijft vertellen hoe ik moet drinken?“, vroeg Klein Kuikentje. „Ik heb zo'n dorst.”

„Dat is heel gemakkelijk,” snorde Poesjenelleke. „Je hoeft alleen maar je neus in het water te steken en het met je tong op te likken, precies zoals ik doe met dit schoteltje melk.”

„Dus dat is de manier om te drinken,” zei Klein Kuikentje. „Dank je; ik zal het proberen.”

Klein Kuikentje stak zijn gele snaveltje in het water en bewoog zijn tongetje al vlugger en vlugger op en neer, maar neen — zo kon hij toch niet drinken.

Toen ging Klein Kuikentje naar Varkenknor. Varkenknor was juist met zijn middagmaal bezig. Het stond met zijn éne voorpoot in de trog en zijn kop was tot bijna zijn ogen in het water.

„Wil je me eens laten zien, hoe ik moet drinken?“, vroeg Klein Kuikentje.

Varkenknor gromde en hield net lang genoeg op met eten om te zeggen: „Steek je hoofd er in tot aan je ogen. Dan zul je ontdekken, dat drinken een reuze plezier is.”

„Dankjewel,” zei Klein Kuikentje. „Ik zal het proberen.”

Klein Kuikentje stak zijn kopje tot bijna zijn ogen in het water. O,

Hemeltjelijf! Het stikte bijna. Het hoestte en sputterde. Zo ging het ook niet. Het moest het aan iemand anders vragen.

Dikke Vader Pad kwam voorbijgesprongen. „Dag Vader Pad”, zei Klein Kuikentje. „Kun je me alstjeblijft vertellen, hoe ik moet drinken? Ik heb zo’n dorst.”

Vader Pad flipte zijn lange tong naar buiten om een luie vlieg te vangen. „Drinken is iets, dat ik doe, als ik uitrust,” zei hij met zijn diepe basstem. „Ik spring maar in het water en blijf dan zitten, terwijl het water door mijn huid opgezogen wordt.”

„Is dat alles wat je doet?” zei Klein Kuikentje. „Dat moet helemaal niet veel moeite kosten.” En dus sprong het in het water en ging zitten, maar het was nat en koud en zo onbehagelijk. En het ergste was, dat het nog steeds dorst hand. Er moest toch een betere manier zijn.

Juist op dat ogenblik kwam Reus Olifant voorbij op weg naar het circus.

„Weet jij een goeie manier om te drinken, Reus Olifant?” vroeg Klein Kuikentje. „Ik heb zo’n dorst.”

„Natuurlijk,” zei Reus Olifant. „Ik weet de beste manier, die er bestaat. Ik steek mijn lange slurf in het water en dan zuig ik mijn slurf vol. Dan spuit ik het water in mijn mond. Het is zo gemakkelijk als wat.”

„Maar ik heb geen slurf,” zuchtte Klein Kuikentje. „Ik moet een andere manier zien te bedenken. Ik zal het maar aan mijn moeder vragen.”

Moeder Hoen was juist bezig aan het wormen zoeken, maar toen Klein Kuikentje haar over al die dieren vertelde en hoe ze dronken, zei ze: „Wel, Kuikentjes zijn anders. Je hoeft alleen het water in je bekje te doen, dan je kopje omhoog te steken en de Gever van Alles voor je dronk te bedanken. Dan loopt het water wel naar beneden.” „Is dat de goeie manier om te drinken?“, piepte Klein Kuikentje. „Dat zal ik proberen.” En het deed het.

* * * * *

Een goede kameraad,

door Dorothy Marshall.

BEN je een Goede Kameraad? Er komt meer aan te pas dan alleen het kènnen van iemand om een goede vriend te maken!

Ik herinner me dat toen ik nog jong was, een meisje, dat aan de overkant van de straat woonde, me eens op kwam zoeken. We speelden een poosje toen de bel ging. Een schoolkameraadje was gekomen om me ook op te zoeken. Toen wilde ik liever niet meer met het meisje van de overkant van de straat spelen en daarom vertelde ik haar botweg, dat ik nu een ander vriendinnetje had en zij maar naar huis moest gaan. Koeltjes zag ik haar haar jas aantrekken en weggaan. Ze was erg gegriefd.

Nadat ze weggegaan was riep mijn moeder mij bij zich. „Je bent geen goeie kameraad,” zei ze. Maar ik trok me toen niets van haar woorden aan.

Een paar maanden later leerde ik echter op een harde manier de betekenis van deze woorden. Mijn liefste vriendinnetje vroeg me om na schooltijd met haar een glaasje limonade te gaan drinken. Ik stemde toe en zag er met verlangen naar uit. Ik nam tijdens het koffieuur geld mee en vertelde mijn moeder dat ik na schooltijd wat langer zou wegblijven, omdat we dan limonade zouden gaan drinken. Ik zat er tot vier uur 's middags over te dromen. Maar toen, om vier uur, was het vriendinnetje, waarmee ik had afgesproken, verdwenen. Ik weet niet hoe lang ik wachtte, maar het was een lange tijd. Teleurgesteld en in tranen wandelde ik langs de „ijstent” waar we iets zouden gaan gebruiken. Daar zat ze met een ander meisje. Ze zaten samen te giechelen.

Op die dag beseftte ik, hoe het meisje van de overkant van de straat zich gevoeld moest hebben toen ik haar opzij schoof voor een ander vriendinnetje. Als je verteld wordt, dat je een „goede kameraad” bent, is dat één van de mooiste complimenten, die je kunt krijgen. Het betekent dat je attent en vriendelijk bent en iemand, die iedereen graag kent. En toen op die plaats en op dat ogenblik nam ik me voor altijd te proberen een „Goede kameraad” te zijn.

Goede manieren maken goede vrienden

door Gladys V. Bauer.

*

Dit is een tijddief →

Ben jij er ook één?

Neen, we willen natuurlijk niet werkelijke dingen stelen, zoals het wegnemen van een bal, een slaghout of een fiets van een vriendje; of door opzettelijk de nieuwe ring of het lievelingsboek van je vriendinnetje te „gappen”. Je zou nooit een dief van DINGEN willen zijn: maar er is nog een ander soort stelen, waar we ons allen aan schuldig maken. Het komt meestal, omdat we ons er niet van bewust zijn, dat we op de één of andere wijze met slechte manieren behept zijn.

Als we iets leren over ANDERE DINGEN die we stelen, en hoe we daarvoor kunnen oppassen, bewijzen we meteen weer, dat goede manieren goede vrienden maken!

Ben je een TIJD-DIEF? Bij voorbeeld: Je vriend Bobby leert zijn harmonica-les altijd van half vijf tot vijf uur na schooltijd. Hang je

dan, zonder daaraan te denken, om Bobby's huis rond, met hem pratende, hem van zijn les-uurtje afhoudend, tot zijn moeder, die druk bezig is, van haar werk afmoet om hem telkens te zeggen, dat hij binnen moet komen om te studeren?? Als dat zo is ben je zonder het te weten een tijd-dief..... omdat je tijd steelt, zowel van Bobby als van zijn moeder. Als je de volgende keer na schooltijd naar Bobby toegaat zal hij misschien bij zichzelf zeggen: „Daar komt hie dief... hij steelt mijn oefentijd en maakt, dat ik een standje krijg op de koop toe!”

Steel je je eigen tijd door maar steeds vrijwillig je eigen karweitjes uit te stellen zoals oefenen, huiswerk of je lessen? **Als het toch gedaan moet worden**, waarom zou je dan je eigen tijd stelen? Maak, dat je vastgestelde plichten zo vlug mogelijk gedaan worden. Doe ze grondig en goed, dan zul je je eigen speeltijd niet stelen. Als moeder je er keer op keer aan moet herinneren, dat je je werkjes en plichten nog moet doen, dan steel je HAAR tijd ook. En dan, als zij ongeduldig en jij boos wordt, dan steel je nog iets; dan steel je geluk en gemoedsrust.

Ieder van ons wil graag gezien zijn en heeft graag, dat men hem mag. Er is een geheime manier om dit te bereiken. Als we AAN ANDEREN GEVEN, wanneer we aan HUN rechten denken, wanneer we hen wat in de hoogte steken om hen wat gelukkiger te maken en hun meer zelfvertrouwen te geven, GEVEN WE IN WERKELIJKHEID IETS AAN ONSZELF! We kunnen ons eigen karakter en innerlijke kracht opbouwen door iedere dag de Grote Slagzin voor het Geluk in praktijk te brengen..... GOEDE MANIEREN MAKEN GOEDE VRIENDEN!

Elder Henry D. Moyle van de Raad der Twaalf bracht bij zijn terugkeer in Salt Lake City, na een rondreis van vier maanden in Westelijk Europa, volgend rapport uit over het zendingswerk der Kerk: „De Kerk in Europa groeit gestadig, de leden hebben een ontzettend sterk geloof en de zendingen dienen met een zeer grote toewijding.” Achttien nieuwe kerkgebouwen werden tijdens zijn bezoek aan de

Europese Zendingen door hem toegewijd. Acht der kerken waren in Zweden, vier in Finland, één in Duitsland, één in Engeland en drie in Holland.

DE KERK EN DE WERELD

Zuster Emma Ray Riggs McKay, echtgenote van President David O. McKay, werd gekozen als „Utah Moeder voor het jaar 1954“ door het American Mothers' Committee van de Golden Rule Foundation. Zij vertegenwoordigde door deze speciale onderscheiding alle moeder van de staat Utah.

Zuster McKay verwierf deze eer van voortreffelijke moeder van 1954 grotendeels omdat zij „het volmaakte symbool is van Utah's edelste moederschap“ en door haar kinderen en door haar fijn gezinsleven.

Zuster McKay heeft zes zonen en dochters, die een voorname plaats in het zakenleven, de maatschappij en de Kerk verworven hebben. Hun leven strekt haar tot eer en weerspiegelt haar moederlijke en wijze raadgevingen.

Zuster McKay is vermaard om haar openbaar optreden als spreekster, schrijfster, pianolerares en wereldreizigster.

Zuster McKay bracht o.a. volgende bescheiden hulde aan haar familie: „Mijn goede moeder was voor mij een volmaakt voorbeeld in alles..... Mijn volmaakte echtgenoot hielp mij op alle mogelijke wijze met de opvoeding van de kinderen..... Mijn man's ouders, broers en zusters koesterden een diepe genegenheid voor mij..... De leraars van mijn kinderen in de Zondagsschool, het Jeugdwerk en anderen waren mij behulpzaam..... Ik had edele harten om mede te werken, mijn kinderen, zij werkten mede in alles, wat ik van hen verlangde. Ik waardeerde dit te allen tijde.“

Wij, vooral de vrouwelijke leden van de Kerk van Jezus Christus, verheugen ons dat Zuster McKay deze titel verworven heeft. Wij weten dat zij tot voorbeeld mag strekken van ons allen en wij worden beter bewust wat echt „moederschap“ betekent voor Heiligen der Laatste Dagen.

*Voor hem die vruchten zoekt
Is 't wenschen niet genoeg;*

*De hand moet uit de mouw,
De hand moet aan de ploeg.*

Twee Zusters der Vrouwelijke Hulporganisaties van de Kerk bezoeken de Nederlandse Zending

De O.O.V.-Pinksterconferentie brengt ieder jaar verrassingen mee. Maar dit jaar was de verrassing uitzonderlijk en wij verheugen ons uitermate dat Zuster Belle S. Spafford, Presidente van alle Zusters Hulpverenigingen in de Kerk en Zuster Marba C. Josephson, lid van het Hoofdbestuur van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging in de Kerk de conferentiedagen met ons meemaakten. Als afgevaardigden van de Nationale Vrouwenraad van de Verenigde Staten waren zij op doorreis om aan de driejaarlijkse bijeenkomst deel te nemen van de Internationale Vrouwenraad, welke van 8 tot 18 Juni te Helsinki, in Finland, gehouden werd.

Graag belichten wij even het leven van beide zusters.

Zuster Belle Smith Spafford werd terzijde gezet als de negende algemene presidente van de Zusters Hulpvereniging in 1945. Haar taak was de verspreide organisaties van de Z.H.V. over de ganse wereld bijeen te brengen en alle vrouwelijke Laterdaagse Heiligen waar ter wereld ook deelachtig te laten worden aan de zegeningen en voorrechten van de Z.H.V.. Door persoonlijk contact en het geschreven woord tracht zij de grote beteke-

Zuster Belle Smith Spafford

nis van het Z.H.V. werk en de zegeningen, welke haar getrouwe leden genieten, in te prenten bij alle vrouwen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Zuster Spafford werd geroepen tot het Algemeen Hoofdbestuur in 1935; zij werd redactrice van het tijdschrift „Relief Society Magazine” (het Z.H.V.-tijdschrift) in 1937, tweede raadgeefster van Presidente Lyman in 1942 en geroepen om Zuster Lyman als algemene presidente op te volgen in April 1945.

Van waardige en moedige ouders geboren, kende Belle Smith Spafford echter nooit de liefdevolle en waakzame zorgen van een vader, omdat haar vader, John Gibson Smith, stierf vooraleer Belle geboren werd. Haar jonge

moeder moest aldus het leven met zijn moeilijkheden alleen trotseren en zorgen voor de opvoeding van haar zes kinderen alsook voor een weesjongen van haar broer.

Maar haar moeder was een echte Heilige der Laatste Dagen en haar wijze gezegden worden nu nog door haar nakomelingen in ere gehouden en zijn een richtsnoer in hun dagelijkse leven.

Zr. Belle S. Spafford bezocht de scholen te Salt Lake City en promoveerde aan de Utah Universiteit. Zij werd lerares te Salt Lake City en Provo, Utah. Zij waardeert ten volle de waarde van een hogere opvoeding en de noodzakelijkheid om deze waarden in het leven toe te passen. Zij is de echtgenote van Willis Earl Spafford. Hij heeft haar op onzelfzuchtige wijze geholpen en gesteund om de roeping van de Kerk te aanvaarden en haar zijn volle medewerking betoond zowel in de Kerk als thuis. Zij zijn de ouders van twee kinderen, een jongen en een meisje.

Zr. Spafford is door en door een Heilige der Laatste Dagen en haar grootste verlangen is de geïnspireerde Priesterschapleiders van de Kerk te gehoorzamen in alles wat betrekking heeft op het werk der Z.H.V.. Hun raadgevingen zijn altijd in haar gedachten en daden.

Vele jaren reeds geeft zij haar beste krachten aan het Z.H.V. werk. Met een toewijding en zelfopoffering verricht zij 's Heren werk en vervult de Z.H.V., onder haar geïnspireerd leider-

schap, haar verheven bestemming in de Kerk: Jezus zei: „U zult de werken doen, welke U mij ziet doen.“

Vandaag erkennen vele vrouwen van nationale en internationale naam en faam de grootheid van de Zusters Hulpvereniging en worden beïnvloed door haar idealen en grote dienstbaarheid.

Zuster Josephson is de dochter van Lilian Hamlin en Abraham Hoagland Cannon. Haar vader was een lid van de Raad der Twaalf Apostelen en stierf vóór-aleer Marba werd geboren. Haar moeder was een talentvolle en innemende vrouw, maar ook zij stierf voordat Marba de geschikte rijpheid bereikte. Marba bleef achter met de verantwoordelijkheid en de zorgen over al haar stiefbroertjes en zusjes. Het was een ernstige onderneming, maar Zuster Josephson hield

Zuster Josephson

stand met de meeste liefde en bekwaamheid.

Zij werd lerares en bekleedde dit ambt gedurende twaalf jaar. Zij behaalde een bijzonder succes als lerares en werd geëerd door haar studenten om haar scherpzinnigheid, inspiratie en bekwame leiding. Zij houdt van het leven en schept behagen zowel in de jeugd als in de ouden van dagen. Zij maakt het huiselijk leven gezellig en houdt van een grote verscheidenheid van werkzaamheden. Zij houdt van vermaak; zij bezit een goed oordeel en zin voor het schone, zij heeft een groot geloof en is steeds bereid anderen op alle mogelijke gebied te helpen. Maar niettegenstaande zij vrolijk is en houdt van plezier, is zij ook een vrouw van waardigheid en evenwicht.

Zij heeft vele verantwoordelijk-

heden in de Kerk en de gemeenschap en met ootmoed aanvaardt zij ze allen. Zij heeft een vast geloof in God en het Evangelie van Jezus Christus en het is haar oprechtste overtuiging dat niemand tot enige positie van vertrouwen en verantwoordelijkheid wordt geroepen, tenzij een weg gebaad is en sterkte gegeven om die taak te vervullen.

Zij is lid van het Algemeen Hoofdbestuur van de O.O.V. sinds 1935 en is het oudste lid van het bestuur. Zij is ook vaste medewerkster aan het „Improvement Era” tijdschrift sinds September 1935.

Zij huwde Newel F. Josephson (nu overleden) en is de moeder van vier zonen en één dochter. Zij is van mening dat dit haar grootste volbrachte taak en vreugde is.

DE GENEALOGISCHE VERENIGING

Het Mormoonse Volk is een tempelbouwend volk, niet alleen om in deze „Huizen des Heren” te dopen voor de doden, maar tevens om er te huwen.

Wij hebben een wet op aarde, bij welke een vrouw de echtgenote van een man kan worden en wettelijk aan hem verbonden is tot de dood hen zal scheiden.

Ten einde een goed begrip van de eeuwige vereniging van man en vrouw te kunnen vormen, dienen we de dood geheel buiten beschouwing te laten en de mensen en families te zien in het licht, zoals we

ze zouden zien, indien er in het geheel geen dood bestond. We kunnen dit met het volste recht doen, omdat er eens een tijd was, dat er geen dood bestond en de tijd weer eens zal komen, dat er geen dood meer zal zijn. Adam ontving Eva als vrouw, toen de menselijke familie op aarde zo vrij van de dood was als God. Eerst pas door de val is de dood over hen gekomen en zo ook over ons, want de dood hebben wij geërfd van onze eerste ouders Adam en Eva. Reeds in de Hof van Eden sloot God het huwelijk tussen deze beide mensen, toen zij nog in de eeuwigheidstoestand waren, en is het huwelijk bestemd om een verbintenis te zijn voor tijd en alle eeuwigheid.

Dit huwelijkscontract moest eeuwig zijn, want anders zou het de zondige en wrede bepaling van een echtscheiding moeten hebben ingehouden, een definitieve scheiding gedurende hun leven, want, laten wij er aan denken, dat zij geen dood in het vooruitzicht hadden en toen de overeenkomst werd gemaakt, ze zelfs geen ogenblik aan de dood dachten.

Welke Heilige, die enige mate van geloof heeft in de macht van de opstanding en in het eeuwige leven, kan tevreden zijn met zich te verliezen in een huwelijksgemeenschap met personen van een ander geloof en van wereldse mensen, die zo blind zijn, dat zij nimmer verzekerd zullen zijn van een eeuwige vereniging door de autoriteit van het Priesterschap, dat de macht heeft om op aarde te binden, zodat het in de hemel gebonden zal zijn!

Bij zulk een vereniging, of bij verdorven, onwettelijke en onzedelijke verhoudingen verliezen zij niet enkel hun eigen celestiale kroon en troon, maar veroordelen ook hun kinderen tot een haast zekere ondergang en duisternis, welke ook oorzaak kan zijn dat zij een zo grote zaligheid zullen verwaarlozen voor de lof en eer der wereld.

O, mijn vrienden, broeders en zusters, en vooral de jongeren onder ons, ik bid U en smee U in het belang van Uw eeuwige zaligheid en verhoging in Zijn koninkrijk, Uzelf te onthouden van alle verderfelijke en afschuwelijke gewoonten en verlangens van de wereld. Zoekt niet alleen in al Uw daden en gedachten rein te zijn, maar besluit tot geen huwelijksverbond, totdat U de raad van de Geest van God in een nederig gebed hebt gevraagd, opdat Uw levensgezel(lin) en Uw kinderen er verzekerd van kunnen zijn, te kunnen worden opgenomen in de grote familiekring van de Celestiale gemeenschap.

Laat de mannen er naar streven om het Melchizedekse Priesterschap te ontvangen, om een ouderling te worden in de Kerk van Jezus Christus, want alleen indien U dit hogere Priesterschap bezit, kunt U de tempel binnengaan en het eeuwige huwelijk sluiten.

Zr. H. W. Sont.

(Gedeeltelijk overgenomen uit toespraak van Elder Joseph Fielding Smith).

Operazangeres treedt op voor een talrijk gehoor te Rotterdam

De Lyrische Sopraan Ewan Harbrecht te Rotterdam

Miss Ewan Harbrecht bevredeigt de autografen-verzamelaars na het concert in het Rotterdamse Kerkgebouw

Miss Harbrecht met President en Zuster Van Dam

Op Dinsdagavond, 30 Maart, in de Kerkzaal te Rotterdam Zuid, bracht Zuster Ewan Harbrecht de leden en zendingen van het district Rotterdam en Den Haag in vervoering door haar innemendheid en mooie zang. Haar minzame en keurige uitvoering van populaire, semi-klassieke en kerkmuziek zal nog lang in herinnering blijven bij alle aanwezigen, die werkelijk

aangegrepen werden door de schoonheid van haar stem.

Zuster Harbrecht, een talentvolle jonge zangeres en lid van de „Wilshire Ward” te Los Angeles, Californië, verbleef slechts voor één dag in Nederland, waar zij in het hoofdkantoor van de zending te Den Haag te gast was. Vanaf haar vijfde jaar verscheen zij op het toneel, droeg dramatische werken voor, zong en speel-

de piano en viool. Vanaf haar tiende jaar zong zij als beroepszangeres in vele concerten en in comische en grand opera.

Haar werd een studiebeurs toegekend en hoofdrollen in opera-voorstellingen ter gelegenheid van de Berkshire Festivals in de Verenigde Staten, waar zij werkt onder de leiding van Sergei Koussevitsky, Boris Goldovsky en Jan Popper. Zij zong hoofdrollen in „La Boheme“, „de Sprookjes van Hoffman“ en andere meesterwerken. Zij is vertrouwd met radio en televisieprogramma's en treedt op als soliste in het Tabernakelkoor te Salt Lake City, Utah. Haar stem is rijk en vol warmte met een aangeboren gevoel voor harmonie en aanleg voor toneel, en dit alles is gepaard met een natuurlijke liefthalligheid, eenvoud en oprechtheid. In Mei van het jaar 1953 debuteerde zij met succes te Milaan, Italië, in een concert, gesteund door het A.R.C. Artists Bureau in een reeks uitvoeringen, waar ook dergelijke artisten als Rubenstein, Menuhin, Traubel en Heifetz optraden. In de Italiaanse opera zal zij a.s. Februari te Milaan debiteren in de hoofdrol

van „Serpina“ van Pergolesi's opera „La Serva Padrona“ samen met een uitgelezen groep artisten van de Teatro alla Scala Opera-instelling.

Terwijl zij studeert en zingt in Europa brengt zij veel tijd door met het bezoeken van de gemeenten van de Kerk in de verscheidene zendingen. Zij is een fijne Laterdaagse Heilige en een levend voorbeeld van waarheid en schoonheid van het Mormonisme. In haar veelvuldige omgang met bekende artisten en invloedrijke personen doet zij uitstekend zendingswerk. Zij vertelde dat het niet gebruiken van tabak en sterke dranken altijd leidt tot een discussie over het Woord van Wijsheid en de leringen van de Kerk. Zij bezit een sterk getuigenis van het Evangelie en haar lidmaatschap in de Kerk is van het eerste en grootste belang in haar leven.

Het was voor ons een groot voorrecht om haar te horen zingen en met haar kennis te maken. Zij belooft het volgend seizoen terug te keren naar Holland en opnieuw voor ons te zingen in andere districten, indien haar plannen dit toelaten.

★
Wie wil weten wat rust is, die lere eerst de arbeid kennen.

Niet het werken, maar het ledig zijn put de mens uit.

Arbeid is het voedsel van de edele geesten.

★

MOED

door Ellen Redd Bryner

*

Toen ik enige jaren geleden op een lentemorgen over het Tempelplein liep trof me een eigenaardig gezicht. Van de planten in een park bloeiende tulpen waren de bladeren geheel bedekt met dikke, natte sneeuw van de vorige avond. Niettegenstaande deze ongewone toestand en een temperatuur van bijna op het vriespunt van de afgelopen nacht, hieven de bloemen aan de top van de slanke stengels hun kopjes recht en onbevreesd omhoog en openden hun bloembladeren als een stralende glimlach om de heerlijke morgenzon te begroeten. Het was zulk een vreemde aanblik, dat een ernstige gedachte mijn diepste ziel vervulde. Dit was precies als sommige levens! Het was precies mijn eigen leven gedurende de eerste jaren van mijn weduwschap — moeilijkheden, hard werken en het ontzeggen van noodzakelijke gemakken voor mijn kleine kinderen! Een leven bijna overstromend en bedolven door moeilijkheden, en toch trachtte ik mijn hoofd boven water te houden en te vechten om elk glimpje zonne-

schijn te kunnen opvangen, dat op mijn weg viel.

Vele strijdende zielen, bijna overmand door tegenspoed en moeilijkheden, ontvangen sterkte en kracht, wanneer zij, evenals de tulpen, hun blik naar boven heffen om hulp.

De bomen van het woud, die het hardste strijden en zwoegen tegen de elementen van koude, storm en wind, dringen met hun wortels dieper de grond in en verkrijgen een grotere kracht dan hun kameraden op de meer afgezonderde en beschutte plaatsen.

Zo is het ook met het menselijk leven. Moeilijkheden en teleurstellingen, die met vastberadenheid en geloof en vertrouwen in God in de Hemel worden tegemoetgetreden, dragen bij tot een toenemende sterkte. Wanneer verdriet en ontbering in een persoon mededogen en sympathie voor anderen in nood opwekken, brengen zij een rijkdom in het leven, die iemand nooit deelachtig zal worden, die niet te strijden en te lijden heeft.

Onze geliefde Lincoln bereikte

niet zijn hoge post als hoofd van de regering door een zeker en zonnig pad te bewandelen. Hij werd gedwongen tegen armoede, kritiek en moeilijke omstandigheden te strijden. Maar toch wist hij met al deze tegenslagen en zorgen zijn juiste houding en evenwicht te bewaren. Hij hield zijn hoofd rechtop en zijn hart zat op de juiste plaats. In zijn vriendelijkheid strekte hij altijd een helpende hand uit naar lijdende mensen en naar vogels en andere dieren in nood. Zijn naam wordt heden onder de groten der aarde geteld.

Onze eigen geëerde profeet van de herstelling, Joseph Smith, ontving sterkte en kracht voor zijn zending door de dingen, die hij moest doorstaan. Hij leed onschuldig ten gevolge van vuige laster, opruiing en gepeupel. Deze bereikten hun hoogtepunt in vele oneerlijke rechtszittingen, welke

zijn opsluiting in een smerige gevangenis en zijn martelaarschap ten gevolge hadden.

Onze Heer verschafté dóór hem licht in een duistere wereld. Het Evangelie van Jezus Christus, opnieuw in al zijn volheid geopenbaard door deze jonge profeet, is een zuivere levensbeschouwing, die de mens leert te worden zoals de Meester, de Zaligmaker der mensen. Gehoorzaamheid aan de vereisten hiervan zullen een eeuwigdurend geluk als vrucht hebben. Het is het enige en ware, dat een persoon, een gezin, en de volkeren der aarde, werkelijke vrede brengen kan. Waarachtige mensen houden, evenals tulpen, wanneer vernietigende elementen hen trachten te verpletteren, hun hoofd en hart omhooggericht, en zij geven hun krachten om te strijden voor het goede en ware.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Bais, Fredrika Adriana; 18 April 1954 te Den Helder.
Huyse, Neophite Daniel; 7 Maart 1954 te Antwerpen.
Aafjes, Adriaan; 2 Mei 1954 te Zaandam.
Aafjes, Miep; 2 Mei 1954 te Zaandam.
van Wijnen, Gabriëlle; 4 April 1954 te Vlaardingen.
van Wijnen, Jan; 4 April 1954 te Vlaardingen.

GEDOOPT:

Boot, Alberdina; 31 Maart 1954 te Delft.
 Aafjes, Anneke; 23 April 1954 te Zaandam.
 Aafjes, Maria de Jong; 23 April 1954 te Zaandam.
 Aafjes, Cornelius; 23 April 1954 te Zaandam.
 van den Brink, Pieter Floris Beschier; 23 April 1954 te Zaandam.
 Vries, Cornelius Dirk; 23 April 1954 te Amsterdam.
 Visser, Jacob; 23 April 1954 te Amsterdam.
 Pieters, Johan; 23 April 1954 te Haarlem.
 van Ketel, Johanna Lawra Nobels; 23 April 1954 te Haarlem.
 van Ketel, Pet Reginald Wolfgang; 23 April 1954 te Haarlem.

GEORDEND:

Stevens, Laurent; als Ouderling, 21 Maart 1954 te Mechelen. ✓
 Verschueren, Jan Hendrik; als Priester, 21 Maart 1954 te Mechelen. ✓
 Van Daalen, Petrus; als Ouderling, 21 Maart 1954 te Leeuwarden. ✓
 Dallinga, Kodines; als Ouderling, 28 December 1953 te Groningen. ✓
 Wolters, Harm Pieter; als Diaken, 4 April 1954 te Groningen.
 Wening, Eltjo; als Diaken, 4 April 1954 te Groningen.
 Zwan, Cornelis Leonardus Vincentius; als Diaken, 11 October 1953 te Zaandam.
 Zierse, Willem; als Leraar, 24 April 1954 te Vlaardingen.
 Dircks, Leonardus Wilhelmus; als Diaken, 2 Mei 1954 te Rotterdam.
 van der Wal, Cornelis Teunis; als Diaken, 2 Mei 1954 te Rotterdam.
 van Overmeire, Adrianus; als Diaken, 2 Mei 1954 te Rotterdam.
 Lutters, Johannes Henricus Cornelis; als Diaken, 2 Mei 1954 te Rotterdam.

GOUDEN BRUILOFT

Op 18 Mei 1904 traden **Broeder Andries Maarten van der Zwaan**, geboren op 2 April 1882 en **Zuster Jannetje Hermina Elizabeth Plokhaar**, geboren op 12 Mei 1882 in het huwelijk. Beiden zijn sinds 45 jaar trouwe leden van de Kerk en Zr. van der Zwaan is tevens ook lid van de Z.H.V.. Samen met onze gelukwensen bidden wij dat God hun verdere levenspad mag zegenen en hen nog vele jaren gelukkig en samen mag bewaren!

OVERLEDEN:

Drent, Riekele; 25 Mei 1954 te Leeuwarden.

BOEKENNIEUWS

Een ander nieuw boek verschijnt.

Het nieuwe boek „Leringen van de Profeet Joseph Smith” is gedrukt en klaar voor verspreiding in de Nederlandse Zending. Dit werk werd vertaald voor gebruik en als studie van de priesterschap voor de volgende twee jaar. Bovendien is het een prachtig boek met evangelieverwijzingen, bestemd voor de bibliotheek van ieder zending en lid van de Kerk.

Op Zondag, 4 Juli 1954, zullen alle priesterschapsklassen voor volwassenen in de zending met de studie van dit mooie boek beginnen. Een lessenplan werd reeds voorbereid en zal vóór die datum beschikbaar zijn. Het bevat 40 lessen en zal verkocht worden tegen 50 cent per exemplaar. Aanvullende lesboeken zullen uitgegeven worden wanneer ze voltooid zijn.

Het boek „Leringen van de Profeet Joseph Smith” wordt verkocht tegen slechts de drukkostprijs van f 5.— per exemplaar. Het zendingskantoor ziet gaarne uw orders te gemoet samen met het geld en zal de boeken direct verzenden.

Dit is de eerste maal dat het volledig werk in het Nederlands verkrijgbaar is en het boek zal zekerlijk een uitstekende leidraad zijn bij de studie van de kerkleer.

* * * * *

Leef alsof u morgen sterven moest;

Studeer alsof u voor altijd zult leven.

Wegens plaatsgebrek zal het artikel over de Nieuwe Apostel in het Julinumner verschijnen

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

- Bruin, LeRoy A.; van Salt Lake City, Utah te Hilversum. ✓
 Bunker, Gary Lamond, van Las Vegas, Nevada te Den Haag. ✓
 Tak, Hendrik W.; van Salt Lake City, Utah te Mechelen. ✓
 Leeman, Theodorus; van Provo, Utah te Rotterdam. ✓

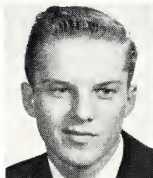
Theodorus Leeman

Le Roy A. Bruin

Gary L. Bunker

Hendrik W. Tak

OVERGEPLAATST:

- Carpenter, Armal Barney; van Apeldoorn naar Amsterdam. ✓
 Hansen, Ned Humphrey; van Utrecht naar Gent als G.P. ✓
 Horne, Raymond George; van Mechelen naar Gent. ✓
 Boogert, Jan Hendrik; van Mechelen naar Dordrecht als Rotterdam D.P. ✓
 Hoole, Hendrikus; van Dordrecht als Rotterdam D.P. naar Den Haag als overziener
 der Zondagsschool en O.O.V. ✓
 Bergen, Larry Dean; van Amsterdam naar Alkmaar als G.P. ✓
 Meek, Wilford Bishop; aangesteld als G.P. te Dordrecht. ✓
 Harman, Beth Christine; van het Hoofdkantoor naar Den Haag. ✓
 Robertson, Douglas Alvis; van Hilversum naar Nijmegen. ✓
 Brown, Ray M.; van Rotterdam naar Utrecht als D.P. ✓
 Peck, Donald; van Utrecht als D.P. naar Den Haag als assistent-overziener
 der Zondagsschool en O.O.V. ✓
 Zohner, Glenn D.; van Den Haag naar Leiden. ✓
 Willett, George Ralph, Jr.; van Nijmegen naar Leiden. ✓
 Beazer, Gaylen Mark; van Utrecht naar Rotterdam. ✓
 Cherry, Clair Gail; van Mechelen naar Vlaardingén. ✓
 De Graw, Clifford Foster; van Mechelen naar Vlaardingén. ✓
 Brim, Larry Hyde; van Den Haag naar Mechelen. ✓
 Thomas, Criesta J.; van Groningen naar het Hoofdkantoor in Den Haag. ✓

Moroni's Standbeeld

Moroni's Standbeeld, dat daar hoog
Op tempeltoren staat,
Gij streelt veel meer dan enkel 't oog
Van wie U gadeslaat.
Want Uw bazuin stelt voor, dat weer
Het Evangeliewoord,
De reine en volle waarheidsleer,
Op aarde wordt gehoord.

Een wezen dat is opgestaan
Beeldt gij symbolisch uit,
Een mens met nieuwe levensbaan,
Die nimmer, nimmer sluit.
Een man, die dood was en weer leeft,
't Hiernamaals heeft bezocht,
En nu van 't heil getuig'nis geeft,
Dat Christus heeft gewrocht.

Heraut zijt gij der zuiv're leer,
Dat door geloof en daad
De mens kan stijgen immermeer
Als hij met Christus gaat;
Heraut ook voor dit ons geslacht
Van 't komend morgenrood:
Onze aard vernieuwd in eeuw'ge pracht,
Een woonoord zonder dood!

Moroni's Beeld, waarnaar ons oog
Met welgevallen staart,
Symbolisch roept gij van omhoog:
Een vuurbad wacht onze aard.
Hooft, mensdom! wat Moroni's mond
Met klem verkondigd heeft,
Wordt nog alom met klem verkond,
't Is tijd nog: Komt en leeft!

Frank J. Kooyman

Salt Lake City, Utah.